بسم اللہ الرحمن الرحیم

اِنَّ اللہ خلق آدم علٰی صورتہٖ

الانسان سِرّی و انا سرّہٗ * ونفخت فیہ من روحی

الشیخُ فی قومہٖ کالنبی فی امتہٖ

جنونِ عشق

من تصنیف اللطیف دربار عالیہ قادریہ فاضلیہ، بابرکت السجادہ نشین

امام الوقت مقبولِ نظر شہنشاہ دو عالم سید فقیر

فیض محی الدین شاہ صاحب قادری

چک نمبر ۴۷۷ غربی کوٹ معلّے تحصیل سمندری ضلع فیصل آباد

حسبِ فرمائش

خلیفہ مشتاق احمد قادری محیانی قادری لاہوری

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

إِنَّ اللّٰہَ خَلَقَ آدَمَ عَلٰی صُورَتِہٖ

الإنسان سِرّی وَ اَنَا سِرُّہٗ ✳ وَ نَفَخْتُ فِیْہِ مِنْ رُّوحِیْ

الشَّیْخُ فِی قَوْمِہٖ کَالنَّبِیِّ فِی اُمَّتِہٖ

جنونِ عشق

من تصنیف اللطیف دربار عالیہ قادریہ فاضلیہ، بابرکت السجادہ نشین

امر الوقت مقبولِ نظر شہنشاہِ دو عالم سیّد فقیر

فیضِ محی الدّین شاہ صاحب قادری

چک نمبر ۴۷۷ غربی کوٹ متعلّے التحصیل سمندری ضلع فیصل آباد

حسبِ فرمائش

خلیفہ مشتاق احمد قادری و مُحبّانِ قادری لاھوری

کتبہ: ملک عنایت فیصل آباد

جملہ حقوق بحق پبلشر محفوظ ہیں۔

بار ـــــــ اوّل

تعداد ـــــــ ایک ہزار

جلد ـــــــ اوّل

طباعت ـــــــ الندوا پرنٹرز فیصل آباد

کتابت ـــــــ عنایت دفتر کتابت فیصل آباد

زیرِ نگرانی ـــــــ مطلوب احمد۔

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم ط

دیباچہ

برادرانِ طریقت صحبتِ شیخ سے متاثر ہو کر حاضر و ناظر کی طرف رغبت بڑھی۔ مُرشد پاک کا کمال قطرے کو دریا میں شامل کر کے دریا بنایا۔ دریا موجوں میں، لہروں میں کھیلنے لگا۔ تب اچھالے، اُبلے دیتا ہوا موتی بکھیرنے لگا۔ موتیوں کا قدر صرف جوہری ہی جان سکتا ہے۔ اس لئے جوہریوں سے استدعا ہے کہ جنونِ عشق کو سمجھنے کے لئے فراخ دِل سے کام لیں۔

اَلاٰنَ کَمَا کَانَ۔

کی طرف متوجہ ہو کر فقیر بے نوا کے لئے دستِ دراز اٹھائیں۔ جنونِ عشق میں تمام زندگی گذار کر شب بخیر ہو۔

فقط الراقم

سیّد فقیر فیض محی الدین شاہ

قادری

نوٹ

رُباعیوں کے نمبر چھوٹے گول دائرہ
میں درج کیئے گئے ہیں. نوٹ فرمالیں.

نیز

پُوری کتاب توجہ سے لکھی گئی ہے
اگر کوئی غلطی رہ گئی ہو تو اس کیلئے
معذرت خواہ ہیں. مصنف

بسم اللہ الرحمن الرحیم

عرب وچوں اوہ ماہ جبیں پاکستان وچہ آوڑیا
عاشقاں دی لگ موج گئی حاسداں دے کالا سپ لڑیا

بھسمک جسمی ہو ہو کے — جسم پلیدی دھو دھو کے
عاشق کہندے دے ہو کے — اج کوٹ شریف وچہ آوڑیا
اوہدا آونا جگ توں نیارا اے — کوئی سمجھے سمجھ ہارا اے
ساتوں جان اپنی بھتیں پیارا اے — اوہنوں دیکھ کے ساڈا دل ٹھریا
پھڑ عیشی تے بدکاراں نوں — سینے لاوے اوگن ہاراں نوں
جدوں ترس آیا سرکاراں نوں — پھر فیض وچہ فیض ہے آوڑیا

حضرت پیر سید فیض محی الدین شاہ صاحب قادری

سرکار مدینے والے نے اَج پاکستان بھرپور کیتا

شوہ برکت نام رکھا اپنا گنہگاراں نوں منظور کیتا

سرکار ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔

اوہ خاص مدینیوں آیا جی آ اپنا روپ وٹایا جی

اوہ بھیت ہے جس نے پایا جی اوہدا کفر دل دا دور کیتا

سرکار ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔

اوہ ہے محبوب حقانی جی اوہدا رتبہ ہے لاثانی جی

اوہ بھیت ہادے یزدانی جی جہنے اپنے آپ نوں چور کیتا

سرکار ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔

اوہنوں چور وں قطب بنا دیندا اجودھن نے سیس جھکا دیندا

سراسدے تاج رکھا دیندا جہنے اپنے آپ نوں شُود کیتا

سرکار ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔

مجرم نوں محرم کردا ہے جو سر قدماں نے دھردا اے

فیض ہر دم اسدا بردا ہے دل اسدا انور د نور کیتا

سرکار ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔ ۔

آگیا۔ آگیا نی جہدے دیکھن دا چا سیؤ آگیا نی

عربوں آ بغداد لبسایا پاکستان وچہ ڈیرہ لایا۔

ہن شرک دا نام گوا گیا نی۔ جہدے...........

عرشیں جا امرت بخشا وے کرم کماوے ڈھل نہ لاوے ساڈا دفتر عیب دُھلا گیا نی

آگیا...............

مکے بھی ایہی مدینے بھی ایہی دل دے وچ خزینے بھی ایہی ہن بھیت اسانوں بتلا گیا نی

آگیا...............

شوہ برکت پیر علی بھی ایہی پھل گلاب کلی بھی ایہی ہن مہک عشق مہکا گیا نی

آگیا...............

ذات اللہ دا خاصہ پیارا خادم اسد افیض بیچارہ دل ناگ زلف ڈنگ لا گیا نی

آگیا...............

اَج آگیا محمدؐ سینے وِچ دی
شکل نورانی اُسدی کیہی ہے دِل نوں کھچدی
ہیں صدقے جاواں نام اُتوں
بندواراں پاک نعلین اُتوں
ہوئی پکڑ دِل نوں میرے آ
ڈِٹھی جھلک شوہ برکت وِچ دی
اوہ لے اچارج آیا ہے!
پاکستان آ ڈیرہ لایا ہے!
اوہ دید کراوے گا سوہنے
دل دیاں اکھیاں وچہ دی
فیض نال صدق دے پایا
موسےٰ اُوپر کوہ طور بُلایا!
سانوں ملیا آن کے گھر آپے قلب مومن دی وِچ دی

کرکے صاف دِلدا شیشہ اک تصویر دیکھی آ

اللہ پاک دے ہیں نُور دی تنویر دیکھی آ

قرآن پاک تائیں ڈِٹھا جدوں ہیں نے کھول کے

اوہدے وچ بھی ہیں اوسے دی تفسیر دیکھی آ

دونوں جگ ہو گئے شیدا جند جان گھول کے

جدوں لاڈلے رحمان دی تقریر دیکھی آ

خاطر عاصیاں بے چاریاں دے کوٹھیں آ گیا

اپنی اُمّت جد اوس نے غمگیر دیکھی آ

کہیا فیض نے تحقیق تے تصدیق نال آ

کمدی عاشقاں نوں گھائل جد شمشیر دیکھی آ

ہوئے شمس قمر ہیں غلامے جد مژگاں چھمکے تیرے

ہو گئے آسارے لوڑی یا حضرت تیرے پھیرے

ان خاکی آدم زادیاں دا کیہا کوئی حساب لگاوے

بنت آون ملک آسماناں ایہہ نیہوں دیکھن تیرے

تیری مژگاں دیکھ بلالؓ ہوریں یمن عاشق ہو گئے کیہڑے

مولانا روم کنارے سٹ آوڑیا تیرے ویہڑے

جھاتی پئی فیض نوں مژگاں دی ایہہ مست قلندر بنیا

پھڑ نفس امارہ باندر نوں ایہنے پا چھڈیا وچ گھیرے

سوہنیا وے تینوں اَبّاّ سوہنا بنایا کیہنے

متھے تے کُنڈل زُلف والا لٹکایا کیہنے

عاشقاں نوں سوہنا لگے سوہنا سوہنا چہرہ تیرا

ابرو خم دار بنا کے بھیت چھپایا کیہنے

تیتھوں ہیں صدقے واری جندڑی قربان کرساں

بشریٰ مراتب دیوچہ تینوں سجایا کیہنے

فیض نے سوہنا سوہنا مکھڑا جاں تیرا ڈٹھا

کہندا ایہہ اوہلا کر کے تینوں بیٹھایا کیہنے

جو نظارہ محمدؐ کا کر جائیں گے

دو ہیں جہانیں ادھر جائیں گے

ڈھونڈھ لو عربی سلطان پاکستان میں

آئے جو ڈھونڈنے جھولی بھر جائیں گے

اُسے دید احمدؐ کی ہو گی ضرور

جو مرنے سے پہلے ہی مر جائیں گے

خدا کی قسم اس میں شک ہی نہیں

ہونگے وہ کافریں جو کہ پھر جائیں گے

حیات النبی آپ ہیں فیض کہدے

نہیں شعر تیرے سے ڈر جائیں گے

ملک عَرب نوں جاندیو تُساں دَسّاں رسولِ خُدا کدھرے

امراداں جے مِلدیاں ہے بھر جاون گے غُربا کدھرے

سوہنے پاکستان ظہور کیتا جہنوں جھلک دِتّی منصور کیتا

تُسیں اکھ بتول کے دیکھ لوڑ ہے چمکدا نورِ خُدا کدھرے

تیں وچہ سفراں بھند جالدیاں اوہ گھر بیٹھا نہیں بھالدیاں

مَن اندر جھاتی نہیں ماردیاں ایویں کردیاں پھرو ندا کدھرے

فیضؔ بھیدم دیکھ تحقیق کیتا دِل اُسدے نے تصدیق کیتا

بن سوہنے سُندر ہیر دے کردا نہیں صدا کدھرے

تیرے کول اندر وچ بولے پچھ لا مُرشد نوں
ایہہ بھیت کوئی نہ کھولے ،، ،، ،،

مُرشد اُسدا بھیت بتاوے | سر سائیں وچ جو کوئی لیاوے
ایویں دُنیا مندریں ٹوٹلے | پچھ لے مُرشد ...

کلام اللہ ایہہ ہر دم کہندا | جیہڑا گور دی بہنی بہندا
اوہ بُوہا عرش دا کھولے | پچھ لا ،، ،، ،،

نحنُ اقرب اللہ کہندا | پھیر جُدائیاں کاہنوں سہنا
اوہ ملدا نہیں پیریں پولے | پچھ لا ،، ،، ،،

نال یقین دے پکّا ہو کے | آکھیں مُرشد اگے رو کے
دِل کلمہ تیرا بولے | پچھ لا ،، ،،

فیض توں مُرشد باجھ نہ کوئی | ہر دم میں اوسے دی ہوئی
ایویں دُنیا جندڑی رولے | پچھ لا ،، ،,

رب نے دتیاں بڈیاں شاناں شاہ برکت پیر نوں
توڑ دینداں اُیل دے اندر کفر دی زنجیر نوں

حضرت انساں توجہ دے رات دن آ آ قدم
سن کے میرے پیر دی رمزاں بھری تقریر نوں

عاصیاں دا بیڑا تارے اک نگاہ محدم سے
جد رحم آوے شاہ جیلاں دی اصل تصویر نوں

فیض ایہہ مختیار کوثر ہیں شوہ برکت آکھدے
کیونکہ چارج دے گئے حضرت شوہ برکت پیر نوں

موٗرے پیا جو مجھ پر احسان کر گئے
منکر نکیر قبر میں آئے آتے ہی ڈر گئے

یہ کون ہے بشر جسمیں نورِ خدا کی ہے جھلک
السَّلامُ علیکم کہا اور کہتے ہی اُڑ گئے

منزل بڑھا جو آگے دیکھا مرشد پاک ساتھ ہیں
چہرہ منوّر دیکھ کر خالی جو تھے سب جام بھر گئے

قبلہ رُو سے آتے ہوئے دیکھ کر شیخ المشائخ کو
جن و بشر ملائکہ کے سر جھک گئے

مخالف مجھے جو دیکھتے تھے حقارت کی نظر
ہادی کی عنائیت سے قدموں میں پڑ گئے

فیض تو آخر انہی کا فیض ہے
سر جھکانے سے کافر بھی تر گئے

نی کوٹھے اُتے چڑھ پچھیئے   گھنٹے گھر دی سیر کراواں
گھنٹہ گھر اندروں نظر نہ آوے   کوٹھے چڑھیاں سامنے آوے
تیرے مُکھ نوں پردہ لاہواں   نی کوٹھے . . . .
گھنٹہ گھر درمیانی دائرہ   شوہ بُرکت دا اوتھے ڈیرہ
آ بھج کے دید کراواں   نی کوٹھے . . . .
گھنٹہ گھر دے عجب نظارے   اوتھے مل دے سجن پیارے
سجن کہندا کیوں شرماواں   نی کوٹھے . . . .
فیض گھنٹہ گھر آپ بنا کے   بہہ جا دِل تے عکس جما کے
پھر گیت خوشی دے گانواں   نی کوٹھے . . . .

چہرہ منوّر دیکھ لے جو میرے حضور کا
وہ کب محتاج ہوتا ہے جلوۂ طُور کا

عیسٰے و مُوسٰے رہے سب کے سب بھٹکے
پتہ نہ پا سکے نُور و ظہور کا

حضرتِ عشق جب سر پہ آ کوُ کا
بھید سارا کھُل گیا نُورُ النور کا

کُفر میں شامل کرے جو اس میرے پیغام کو
نام کیا لینا ہے اُن سوُروں کے سُور کا

فیض کو جب دید کا ہُوا شرف حاصل
دیکھنے میں آ گیا نقشہ حضور کا

پیا کی دُھن میں ہم تو گیت گاتے ہیں
قدموں میں بیٹھ کر سراپا سکون پاتے ہیں

قبلہ و کعبہ ہمارے دِلربا کا دَر ہے
اور کہیں ہم نہ آتے نہ جاتے ہیں

دُھن پہ دُھن اور بھی دُھن کر عطا ساقی
اِس جہاں میں رہ کر اُس جہاں کا پتہ پاتے ہیں

فیض تو ہے تیرے ادنےٰ غلاموں میں غلام
شہنشاہ بھی تیرے در پہ سرنگوں آتے ہیں

Dilawar qadry

لج پال سخی دا کیا کہنا اوہ تاں آپے ہی لج پال دا اے
در ڈگیاں کو ہجیاں کملیاں نوں گل لا کے سینہ ٹھار دا اے

اوہ مرد بہادر بغدادی — لج پالن دا مڈھوں ہے عادی
در آ گیا چل ہو فریادی — اوہدا لُوں لُوں تارن جان دا اے
لکھاں فیض بخشے کو ہچیاں نوں — بے جچیاں تے بے لجیاں نوں
پُر عیب عیباں وچ رجیاں نوں — شاہی تاجاں نال نواز دا اے

میرا مالک دو جگ دا — جہناں منیا کوئی خسارہ نہیں
مینوں اوسے دی سونہہ، اُس نالوں کوئی دو جگ دے وچ پیارا نہیں

میں دم دم اُسدی بردی ہاں — اوہدی مرضی تے اُف نہ کردی ہاں
مکھ دیکھ کے اُس دا ٹھردی ہاں — بن اُسدے کوئی سہارا نہیں
بیشک بُریاں توں بھی بُریاں ہاں — پر راہ عشق دے ٹریاں ہاں
اوہدے دریا وحدت کھُریاں ہاں — ہن اُس بن کوئی چارہ نہیں
فیض مِٹ کے فیض نوں پایا ہے — شوہ برکت پیر منایا اے
سر لجپالاں دا سایہ ہے — ہور دیکھیا کوئی دوارہ نہیں

بناں عشق دے گرمایاں دے کُکھ بھی نہیں بن دا

یار دے اگے شہر مایاں تے کُکھ بھی نہیں بن دا

سنو دوستو بات پتے دی ہیں دساں

دھند وچہ ٹٹو بھجایاں تے کُکھ بھی نہیں بن دا

جدوں تک نہ دل وچہ آیار وسّے

حال قال بنایاں تے کُکھ بھی نہیں بن دا

یار دے آون لئی دل دا بستر پچھاؤ

نہ گلے یار لاوے تے کُکھ بھی نہیں بن دا

فیض برکت دا برکت تھیں فیض بنیا

بن ایہہ راز پایاں دے کُکھ بھی نہیں بن دا

تماشہ نہیں عشق دا کھیڈ یارو

بناں جان سولی چڑھایاں دے کُکھ بھی نہیں بن دا

فیض کہندا دستو دے کے ہوکا۔ بناں ہادی مرشد منایاں دے کُکھ بھی نہیں بن دا

او دعوے دارا عشق دیا ہن آگا پچھا کی سوچیں
گُن دے ویلے تینوں بنایا مَلکاں تینوں سیس جُھکایا
تینوں اپنے نال رلایا او دعویدار عشق دیا
تیرا تے رب دا بھیت نرالا مُنکر دا ہووے مُنہ سِر کالا
تُوں اشرف اعلیٰ توں اعلیٰ او دعویدار عشق دیا
تیرے تے رب وِچ فرق نہ کائی اپنی صُورت تے تیری شکل بنائی
ہن اپنے آپ نُوں پا لا او دعویدار . . . . .
تیرا نُور ازل دے تُوں نُوری پھر اُس نور نوں کُل ظہوری
ہن برکت نُور اپنا لا او دعویدار . . . . .
فیض اوہدے تھیں فیض جاں بنیا برکت فیض رلے تانا تنیا
ہن عشقوں پار نے لوالا او دعویدار . . . . .

دِل سے دِل جو مِلا تو آنکھیں کُھلیں
پھر جو دیکھا چمن میں نکھار آگیا

نیچی نظریں رہیں لب خاموش تھے
دیکھتے دیکھتے دِل میں پیار آگیا

پہلے خاموش تھے اب بھی خاموش ہیں
نہ جانے خاموشی میں کیا راز ہے

یونہی پلکوں کو شرما کے کہنے لگے
دیکھو دیکھو وہ میرا انتظار آگیا

نظروں نظروں میں تڑپا کے بولے صنم
خاموش رہ بس یہی ہے کرم

طغیانی میں رو ہٹ کر سب شرم
فیض عاشقوں میں تیرا شمار آگیا

شاہ برکت دے منگتیاں نوں — سُلطان منگدے ویکھے
سر دے بل شہنشاہ بھی — آ آ کے جھُکدے ویکھے
شاہ برکت ہے نام پیارا — برکت توں کُل پسارا
کھاوے اوہ کیوں خسارہ — برکت نوں آ جو ویکھے
اولیاء بھی سارے خادم — قطباں وچہ نہ کوئی نادم
برکت بھتیں ہو یا آدم — ابلیس پئے بھلیکھے
احد بھی بھنا ہی برکت — احمدؐ بھی ہویا برکت
برکت بھتیں فیض برکت — لگ گئی آ جان لیکھے

میں کوئی تنہا نہیں جن کا ہوں میرے ساتھ ہیں
دستِ یداللہ کی قسم دستِ یداللہ ان کے ہاتھ ہیں

چھیڑتے ہو گھیرتے ہو مجھ کو اکیلا سمجھ کر
میں ہوں اُن کا وہ ہیں میرے جن پہ مجھ کو ناز ہیں

اس فقیرِ بے نوا کو آزمانے کی نہ کوشش کرو
قلب اُن کا جسم اُن کا یہ انوکھے راز ہیں

فیض جن پر وہ کریں کیوں نہ با برکت بنے
فیض ہیں خود شاہِ برکت بولتے آواز ہیں

تیری سُرمگی آنکھوں کا صَدقہ کر جام عطا مَستانے کو

کر نظرِ عطائے بھَبّ جوش میں لا اپنے پیمانے کو

پی پی جام میں خُود یوں بُھل جاواں
تیرے راہاں دیوچہ رُل جاواں

سُچّے موتیاں دے سنگ تُل جاواں
ایسا رنگ رنگدے دیوانے کو

تیری خیر تیرے مے خانے کی
رکھ لاج شاہا پروانے کی

ہو وے خبر نہ آنے جانے کی
پوَے اَٹک ناہیں جل جانے کو

تیرا عِشق انوکھا وچہ دَھّیا
تیری زلف دے پھندے دِل پھسیا

کیھڑا ادردُ لادر پھر نچیا
تک فیض دے مُرشد خانے کو

میرے شہنشاہ نے آونا میں اڈیک دی کھڑی

مولا چھیتی چھیتی آجاؤ دیر ہوئی آ بڑی

آقا زارو زاری روواں — وال پٹ پٹ کھوواں
نال ہنجواں دے دھوواں — کالک مُکھ تے پڑی ہی
دیکھاں چہرہ نورانی — دُور ہووے پریشانی
تیرا کوئی نہ ثانی — رحمت کر دھڑیو دھڑی
اَن تولی کر رحمت — بُجھ جاوے دُور زحمت
برسے رحمت ای رحمت — ہری کر کھیتی جو سڑی
قطب وَلی تیرے ہی دَر دے — پانی تیرے اَگے بھردے
خادم جیہڑے تیرے گھر دے — اوہناں موج آ بڑی ہی
مقدر دیون نے کیوں ہار — ساڈا ایڈا سوہنا یار
جیہدے دِل اوہدا پیار — اوہدی کھوٹی بھی کھری
فیض رکھ تُوں تِلا — تیرا آپے اوہو اللہ
ہتھ گُھٹ رَکھ پلا — تیری جند کیوں ڈری

تیرا نور ہے نورالعلےٰ کملی والے

بخش دے میرے دل کو ضیاء، کملی والے

تیرا کام ہے کرنی عطاء، کملی والے

بخش دے میری ساری خطاء، کملی والے

تیرا نام لے لے جیئے جاتا ہوں

جام آنکھوں سے تیرے پیئے جاتا ہوں

تیری مگی آنکھ کا تصور لئے جاتا ہوں

اسی تصور میں گہری نیند سلا کملی والے

تیرے فیض سے فیض واصل ہوا ہے جب

تیرے نور میں نورِ خدا کملی والے

تجھی سے محبت تجھی کو دل نے چاہا

تجھی پہ ہوں قربان فدا کملی والے

جیداں تیری مرضی پنجا بیلیا جان و دل تیرے نوں فدا بیلیا

تیرا ہووے تینوں سجناں میں سور دا رہواں

تیرے باہجوں پیاریا میں کس نوں کہواں

توہیوں میرا حاضر خدا بیلیا جیداں تیری مرضی پنجا بیلیا

کر دید تیری پیاریا میں رنج دا رہواں غیر تھاں ساریاں نوں رنج دا رہواں

تو میرے وچہ میں تیرے وچہ کریں نہ جدا بیلیا

جیداں تیری " " "

فیض آتے فیض دی نگاہ سوہنیا برکت فیض ہون یک جا سوہنیا

ترکھے نہ کھے نیناں نوں ملا بیلیا جیداں تیری " " "

بخش دے بخش دے مولا گناہ ساڈیاں نوں

میرا ہر سانس سوہرے مالکاں ڈاہڈیاں نوں

دکھاں تے غماں دے پہاڑاں پچہ سٹ کے

کی آزماؤ نادار تا بے کساں کاہڈیاں نوں

تیرا نام یسوع نکما ہوں حضرت

پہنچاؤ خبر دوستو شہنشاہ ساڈیاں نوں

فیض کچھ کہہ نہ سکے تیری نظراں نوں تکے

کروراس آقا مقدراں آڈیاں نوں

Dilawar qadry

V14

تیرا عکس منور چہرے کا ہم دل پہ جمائے بیٹھے ہیں

ذاتِ اسم میں گم ہو کر نیا روپ بنائے بیٹھے ہیں

ہم ذات ہی تھے اور ذات ہی تھے درمیاں پردہ تھا حائل

مازاغ کا سُرمہ ملتے ہی سب پردے اٹھائے بیٹھے ہیں

ہم کون و مکاں کے تھے باسی اب کون و مکاں کے راہی ہیں

کثرت میں آ کر وحدت کا عنوان بنائے بیٹھے ہیں

جب فیض ہوا شاہِ برکت کا وحدت میں کثرت آن ملی

برکت کی صورت و سیرت پر ہم تکیہ لگائے بیٹھے ہیں

گیا عشق سمندر جوش میں آ لیا فیض کو اپنا فیض بنا

اب تیرے فیض کی برکت سے گلزار سجائے بیٹھے ہیں

اکھیاں دیو چہ اکھیاں پا کے گھونگٹ نوں الٹائی دا

بشریت نوں پہلے ڈاہ کے حق وچ حق بن جائی دا

اکھیاں وچوں ہلدی مے طہورا　پی پی جام ہویا جد پورا

آکھن لگیاں ڈھل نہ کیتی　برقعہ شرم دا لاہی دا

آپے اندر آپے باہر　آپے اول آپے آخر

آپے آپ نوں سجدہ کر کے　ساجد مسجود ہو جائی دا

فیض فیض دا بادل بن کے　چوہیں طرفیں رحمت تن کے

برکت شاہی نال اشارے　مینہہ دا مینہہ برسائی دا

روپ غوثِ جلی شاہِ برکت علی

ولیاں دے ولی دا دوارہ عاصیاں بےکساں دا سہارا

ڈبدیاں پھڑ کے تارے باہوں پھڑ لاؤندا کنارے

نال انگلی دے اشارے چند ٹکڑے کردا پیارا

جو چاہے رب نوں مناؤندا دوزخیاں نوں جنتی بناؤندا

عشق دِل نال اُسدا جوڑ لاؤندا قربِ حق دا پاوے چمکارا

جیہدا کوئی نہیں اوہدا ایہی دا کوئی ثانی نہیں میرے حق دا

عاجزاں دی ہر بات مَن دا فیض خود دیوں کرم لا کنارا

شاہِ برکت تیری تصویر ہے تصویرِ علا
بشر کیسے کہوں صاف کہہ دوں گا خدا
تیری تصویر دلوں کو ہے راحت بخشے
یہ خدا ہے نہیں کون کہتا ہے جدا
تیری ہستی کی کہیں مثل نہیں مثال نہیں
فیض بخشی سے فیض پہ کرم نظر عطا

مینوں دس دے دِلبر دل لے کے پھیر عاشقاں کیوں ترسائی دا

جیہڑا مر نے توں پہلاں ای مرچکیا اوہنوں ایڈا نہیں تڑپائی دا

جیہڑا تیرا ہو تینوں یاد کرے
در بنھ بنھ ہتھ فریاد کرے

دین دُنی وچہ کیوں ناشاد پھرے
پھڑ اُسنوں گل نال لائی دا

کتے جھڑک نہ دیئیں نمانے نوں
رکھیں قدمیں لا بُھل جانے نوں

فیض اپنے سگ پُرانے نوں
کر توئے توئے پاس بُلائی دا

Dilawar qadry

آ جا سجناں گھر نوں چُپ کر کے   رل عید منائیے بسم اللہ
جے آؤنا نہیں ول عاشقاں دے   بدبخت کہائیے بسم اللہ
ہیں بستر جھاڑ وچھاؤنی آں   کسے غیر نوں انگ نہ لاؤنی آں
تیری ہو گئے سجنا مر ولسیاں   میرے قبر تے آئیے بسم اللہ
تیرے باہجوں ساڈا ہور نہیں   تیرے ورگی کسے دی ٹور نہیں
میرا عشق کسے نوں جاوندا نہیں   اللہ جلدی آئیے بسم اللہ
فیض نوں بسمل کر کے چھوڑ گیوں   ڈونگھے نیں ندیاں وچ روڑھ گیوں
غوطے کھاواں ڈھیاواں دلبر نوں   باہوں پھڑ لائیے بسم اللہ

آرہی ہے عید ہم کس کے ملیں گلے
ہم تو تیرے در پر ہیں شاہ برکت آپ تو ہیں بھلے
خوشیاں منا رہے ہیں سب کے سب دوست
تمہاری دوری کی عید میں خوب ہم جلے
سب کو معاف کرنا آپکی پرانی ریت ہے
ہم نے معافی مانگی تو پھر کیوں سے ٹلے
پھنسا ہوا ہے حفیظ دنیا کے گرد و غبار میں
کیوں میرا تماشہ دیکھتے ہو پاس ہی کھلے

بناں عشق دے میدان وچہ پجیا نہیں جاندا

وچے عشق دی چھیڑ بھیڑ بچیا نہیں جاندا

کئی جنگلاں دیوچہ پھردے کوکاں ماردے

کئی تتیاں سواہاں نال پنڈا ساڑدے

عالم عاشقاں نوں پھڑ پھڑ سولی چاہڑدے

فیض یار والا بھیت ساتھوں دسیا نہیں جاندا

عاشقوں کی عبادت کی اِک طرز نرالی ہے
روزہ بھی نرالا ہے نماز نرالی ہے

حج یار کا کرتے ہیں مقتولِ نظر ہر دم
کلمہ بھی نرالا ہے زکوٰۃ نرالی ہے

اے زاہد تو کلمۂ طیّب کی خبر لے لے
تیرا کلمہ تو قالی ہے اُن کی لشکار نرالی ہے

تیری عبادت کا صلہ بس حُوروں کی چاہت ہے
فیضؔ کو تو حاجت کمبلیؔ کالی ہے

برکت شوہ دے قدمیں لگ گئے یکساں موت حیات دونویں

پاس انفاس دا پہرہ دے کے دیکھو ہندی ہے نجات اونویں

نہ پھس دنیا وچ پیارے پہنچ جا برکت شوہ دے دوارے

ہستی کولوں ہو کنارے ہندی ہے ملاقات اونویں

ایس سراں وچ دل بھولاوے آخر نوں پھر پچھوتاوے

پچھتاوا پھر کم نہ آوے پیندے ملنے ہاتھ دونویں

وقت خوشی دا ہے ایہہ تیرے آکھے لگ جا بھائیا میرے

پہنچ جا برکت شوہ دے ڈیرے جاوے ٹل آفات اونویں

جس دا شوہ ہے پیار کریندا غیراں دی ول نہیں تکیندا

جوت نال جوت ہے خوب ملیندا گذر جاوے پھر رات اونویں

برکت شوہ شہباز دا پیارا۔ خادم اسدا فیض نکارا

اس تے کر کے فیض دوبارہ دے گئے عجب سوغات دونویں

جدوں یار نوں یار آملدے کھلدے راز پیاراں دے
جدوں نال گلے رل ملدے ٹٹدے درد بیماراں دے
باہجوں یار دے کوکاں مارن آہاں بھر بھر بیوڑا اسا رڑن
پھر عشقوں نعرے مارن کرم ہوون سرکاراں دے

آکھن آجا شاہا آجا نپٹ کمینیاں لے گل لاجا
اِکو جھات کرم دی پا جا دُکھڑے جاہن ہزاراں دے
لگی آتش عشق پیاروں ہجراں منگن آن دیدار دل
بھل کے دین دُنی دے کاروں آئے در دِلداراں دے
جدوں مالی باغ وڑیا نرگس کھول کے آنکھیں کھڑیا
وقت خزاں دا سر توں ٹلیا کھڑ پئے پھل گلزاراں دے
ہویا فیض توں چا گھنیرا گھر وچہ آیا ماہی میرا
دل دے بستر لایا ڈیرہ کرم ہووے سرکاراں دے

جیہتوں زُلف دے پیچ وچہ اُڑ ہوگیا
وچہ عشق میدان اوہتوں کھڑا ہوگیا
جیہناں زُلف دی لشکار دیکھی اکوار بھی
اوہتوں عشق تنور وچہ سَڑ ہوگیا
سنگل زُلفاں داجیہدے گل وچہ پے گیا
اوہتوں جگ تے جہان نال لڑ ہوگیا
جیہنے زُلف دے مقام دل تکیا
اوہتوں عشق دریا دے وچہ ہڑ ہوگیا
بس فیض زُلف دا بیاں ہن توں کی دَسداں
توں تاں زُلف دے زنجیر نال بھڑ ہوگیا

آستانِ یار پر سر کو جھکا کے دیکھ لا
نقشہ اپنے یار دا دِل تے جما کے دیکھ لا

یار تیرا پھر بھی واقف جے نہیں ہے ہونو دا
گلی تائیں اگ لا کے کولے بہہ کے سیک لا

یار تیرا یار ہے ہر دم تیری سُستی مار دی
سُستی اپنی دُور کر کے نیڑے ہو کے دیکھ لا

چاندنی کیا چاند کی ہے فیض ہے اُسکے سامنے
کہہ تو سکتا کچھ نہیں پر کچھ تو کہہ کے دیکھ لا

جتھے بہہ جائیں سوہنیا پل دی پل اوہو کعبہ خانہ بن جاندا

جیہڑا دیکھ لوے تیریاں اکھیاں نوں پھر اوہ مستانہ بن جاندا

ایسا مستی وچہ بھرپور ہووے تیریاں نظراں وچہ منظور ہووے

اک پل نہ تیتھوں دور ہووے ایسا دیوانہ بن جاندا

تیریاں دیہراں تھیں تلوار دے کیہڑا ماں جایا جیہڑا انہاں تے جبر کرے

لوکاں ماردا جنگل اجاڑ پھرے جیہڑا تیر النشانہ بن جاندا

جیہڑا اکھیاں وچ اکھیاں پا لیندا بن تیر شیراں وچہ جا بہندا

ہتھ رکھ کلیجے بہہ جاندا اوتھے مے خانہ بن جاندا

فیض مرشد دیاں نوکاں رڑکن دے پئے راز عشق دے کھڑکن دے

دل دریاں دے وچہ درس لگن دے میرے مست شہانہ بن جاندا

دل تیرے بناں ہیر یا محبوبا میری زندگی دا ذمہ دار کیہڑا
جے توں ای مکھ نوں بھوا بیٹھا تینوں آکھونگا دلدار کیہڑا
تیری ترچھی نظر دیاں تیراں نے کی دساں کی کجھ کر چھڈیا
کھاں لا تیراں نظر فوں بھر اندر ہن تیرے یاد بھنڈار کیہڑا
تیری شیریں شیریں گفتاراں نے کئی عاشقاں دا دل ڈنگ سٹیا
کیوں مژگاں تیر کاں لڑیاں نہیں کیوں لبھدا نہیں غمخوار کیہڑا
تیرے عاشق تڑپے کر دے نے توں آ سجنا گھر اک واری
دل تیرے نوں خوشیاں وسر گیاں ہن شاد کرے سرکار کیہڑا
کوئی کہہ دیوے شوہ برکت نوں بیمار تیرا پیا تڑفدا اے
جے اجے وی ماہی نہ آیوں تیرے باہجوں کرے پیار کیہڑا
اے قاصدا فیض دا وقت نزع دم گذر دا کیسے بھر دسے تے
ساتھی دلبر ہے میرا رب دی سونہہ دو جگ دا ماہئے سردار کیہڑا

نمازوں میں وہ کب حاصل میسّر جو ہے میخانے

نمازِ حج ادا اُن کی پیئے جس جس نے پیمانے

حرم جا کر ملے گا کیا ہماری بھی ذرا سُن لو

حرم جانے کی کب حاجت ملے گر یار بُت خانے

کعبہ کا نشاں گُم تھا گئی جب رابعہ کعبے

آیا تعظیم کو کعبہ گئی جب یار کا شانے

کافر کہیں کافر تجھے سب یار کی خاطر

کُفر سے دین کر زندہ ختم کر سارے افسانے

عشق میں جھوم ایسا تو ادا تیری پسند آئے

تو مستی میں یار خود کہہ دے کہ آ مست دیوانے

آنکھ پُرنم کو جو دیکھا صید بھی صیاد بھی

دِل مُضطر سے جو نکلی آہ بھی فریاد بھی

لڑکھڑاتی ہوئی آنکھ سے آنکھ جا ملی

آنکھ کو آنکھ دیتی داد بھی امداد بھی

آنکھ آنکھ دو دو سے پھر چار جب ہونے لگیں

دِل کے کونے سے آواز آئی شاد بھی آباد بھی

ایسی آنکھوں کے تصدّق جان و دل کیوں نہ کر دُوں

فیض کو بھی جس فیض بخشا اُن کے غمسار بھی ہمراز بھی

کرم ہے کرم پیشوا دا
جہاں چیز کیا لوح قلم پیشوا دا

خورشید انبر فلک، چاند تارے
یہ ادنیٰ اشارہ میرے پیشوا دا

انسان جنات نوری تے ناری
سبھی پڑھتے کلمہ میرے پیشوا دا

جو عاکی پیشوا دا وہ منکرِ خدا دا
دستِ مولا ہے دستِ میرے پیشوا دا

فیض برکت دی برکتھیں مولا نوں پایا
کرم بے کرم ہو گیا پیشوا دا

کُنتُ کنزاً دا اشارہ تن وَلاں وِچہ آگیا

تن وَلاں نے میرے وَل نوں کی توں کی سمجھا لیا

بِن بناں پھر داسی کی توں ہو رہی کجھ ہو رسی

تن وَلاں نے بھلک دے کے وَل میرے نوں ڈھا لیا

تن وَلاں توں جان صدقے دِل تصدّق ہے میرا

تن دلاں دا راز مخفی جس ویلے دا پا لیا

تن دلاں نے وَل نوں کڈھ کے کر دِتیاں لکھاں وَلی

ہو وَلی غوثِ جلی برکت علی جد آگیا

فیض نے بھی چاہیا ہو داں تن دلاں دے نالدا

شاہِ برکت وَل نوں کڈھ کے تن دلاں وِچہ لا گیا

پیا اپنا کیتا سِر سہنا نی
اکھیو رو رو نہ
جے تُسیں اکھیو لڑدیاں ناہیں
ص ض نوں پڑدیاں ناہیں
ایہہ بنیدا دُکھ وی پیلنا
نی اکھیو رو رو نہ
ابرو بھواں دے تیر وچالے
کس کس یار نے تیر نکالے
ہن پے گیتاں ضرباں سہنا
نی اکھیو . . . .
فیض اکھیں وا لُٹیا ہویا
کہندا اکھیں نوں مُٹھیا ہویا
ہُن قدمیں سکھ لو بینا
نی اکھیو . . . .

سانوں اکو الف ہے کافی — رَبّ ب توں دیوے معافی
ب توں بہتے قضیے پے گئے — اَگّے نٹھ عالم رہ گئے
ساڈا الف عشق نوں شافی — ربّ ب تو دیوے معافی
ایسے ب نے ظلم کمایا — ہر ہر حد دا جُدا کرایا
ساڈے ب ہے سدا خِلافی — ربّ ب توں دیوے معافی
شوہ برکت سحرم سمجھایا — چُک کے نقطہ الف بنایا
دِل ہویا فیضؔ دا صافی — ربّ ب توں دیوے معافی

۵۴

اج تھانیدار عشق دے نے پھڑ نفس نوں قیدی کیتا
ایہنوں جرم لگا ۴۲۰ کیوں رب نہ ظاہر کیتا

ایہہ نت فساد مچاؤندا سی — اللہ نام گواؤندا سی
اج سڑیا جیل پرانی وچہ — باراں پتھروں باہر کیتا

پہرہ اپنا ایہہ جگاؤندا رہیا — ایہہ اللہ تے ظلم کماؤندا رہیا
اج اس تے کر کے قبض ظلم — ہے رب نوں ظاہر کیتا

ہر ہر دی پچھانا لوں اک ہر دا ہو کے بہہ جا

پھیپڑاں دا نہاؤنا چھڈ دے وچہ سر دے ہو کے بہہ جا

جے ملنا یار حضور تائیں چھڈ بیٹھیں آپ غرور تائیں

نہ چھڈیں نظر نوں دور تائیں وچہ گھر دے ہو کے بہہ جا

جے یار ملن دی حاجت ہے پھر لازم کرن سماجت ہے

دو جگ دلبر دی راجت ہے دلبر دا ہو کے بہہ جا

من موہن تیرا نیڑے ہے تو چھڈا مول نہ جھیڑے ہے

اوہ اندر تے توں ویہڑے ہے پردے نوں ڈھا کے بہہ جا

اوہ اپنے رنگ وچہ رنگ دیندا کر پوری فیض امنگ دیندا

پھر نال مولا کر سنگ دیندا پھر مولا بن کے بہہ جا

واہ وا عشقا صدقے تیرے تیں ہتھ تیغ دو دھاری آ

کوئی ٹپ ٹپ خود وچہ وجد اُلے کسے اُلٹ پلٹ کر ماری آ

کوئی عاشق شاد نہ ڈیکھیا اے ۔ خانہ اوہدا آباد نہ ڈیکھیا اے

اوہ ہجر مصیبت مار لیا ۔ گل برہوں تیز کٹاری آ

کتنے مجنوں وانگ دیوانہ ہو ۔ کتنے لیلے یار نشانہ ہو

جس گھیرے وچہ آوے گھیر لینا ۔ ایہہ تینوں جاچ تاں بھاری آ

فیض عشق دی گل ہن کی کرنی ۔ وچے وچ پے گئی آ ہن جرنی

ایہہ عشق انوکھے دریا دی ۔ ایہہ عجیب انوکھی تاری آ

اکھیاں وِچ نُور محبّت دا جیہدے چمکارہ نہیں پیندا

اُس بدکار کمینے دے دل وِچ لشکارہ نہیں پیندا

اکھیّاں اکھیّاں وَل جد دیکھدیاں — ٹُھگا پُھوک کے اپنا سبک دیاں

دِل دِل دے نال مسیح دیاں — پھر کدی خسارہ نہیں پیندا

اکھیّاں تے دِل اِک ہو کے — غم دُکھ دیاں پنڈاں سِر سہہ کے

پھر آکھن اکھیاں رو رو کے — بن یار سہارا نہیں پیندا

اکھیو دِل دی گل تاں کہن دیو — کول یار دے اِک پَل بہن دیو

جوٹاں تیغ ستمگر سہن دیو — فیض بِن یار نظارہ نہیں پیندا

عشق نے میرے دل وچہ لائیاں تاہنگاں سوہنے یار دیاں
ہر دم مینوں بھلدیاں ناہیں باتاں اُسدے پیار دیاں
نال نزاکت کول بٹھا کے ذرا سی دِل دی تار ہلا کے
رہڑ دیاں بیڑیاں بنّے لایاں پھڑ کے اس بدکار دیاں
دِل نوں آتش عشق لگا کے تن سارے دی راکھ بنا کے
نال کرم سرکاراں آیاں خبراں لین بیمار دیاں
کاٹھی نوں پھڑ پیوند چڑھا کے نال کرم رنگ، روپ وٹا کے
اپنے در دی شکل بنایاں فیضؔ جیہے گنہگار دیاں

احمدؒ سہروردے خادم خوشیاں دے وچہ ہون گے
قبر دیوچہ نال خوشیاں نیند دُلہن دے سَون گے

نہ کِسے نے آ جگاؤنا نہ کسے نے پچھنا
نال شفقت آپ آکے جنتیں لے جان گے

مَلک پوچھیں گے یا حضرت اِن میں کیا ہیں خوبیاں
آپ فرمائیں گے یہ عاشق غیر کے نہ ہون گے

نہ نمازیں پڑھتے ہرگز نہ ریا سے واسطہ
گر مسمّیٰ کو نہ دیکھیں یہ نہ سجدے ہین گے

فیض بھی اک ادنےٰ خادم دِل میں رکھتا ہے فخر
یہ کوہجا سا ہمارا ہے یہ تو آخر کہن گے

عزت دے خواہ ذلت دے جو دیویں منظور اے

صدقہ پیر شہباز پیا دا قدموں نہ کر دُور اے

وچہ قدماں جان رواں ہو وے وچہ میخانہ درماں ہو وے

پھر جان میری قرباں ہو وے جد جھلک پوے کوہ طُور اے

تُو جان کدھی نوں خود آویں دُکھ سُکھ جو چاہیں دے جاویں

مینوں غیر بنا نہ چھڈ جاویں کرے عرضاں ایہہ مجبُور اے

ہے کون ٹھکانہ ہور میرا ہے دل وچہ ڈاہڈا زور تیرا

بے شک ہے فیض بے زور تیرا کرم اس توں دے بھرپور اے

داتا اک دے دے مینوں بھر کے توں جام شرابوں
غفلت وچہ الجھی ہوئی چھٹے ہن جان عذابوں

قائم میخانہ تیرا تڑفے مستانہ تیدا
بھر بھر کے جام پلا دے ایہنوں توں بابجھ حسابوں

قیمت ایہہ دے نہ سکے رحمت تیری ڈل تکّے
جھاڑو کش بن کے تیرا چکیا اج نام کتابوں

فیض میخوار ہویا جیلتوں بے زار ہویا
پی پی شراب طہورا کردا ہن نوش کبابوں

رکھ لاج تتی دی اے والی میں جیڈ کوئی بدکار نہیں
ہتھ شرم میری ہن تیرے آئیں جیڈ کوئی لجپال نہیں

توں کھوٹیاں نوں سنبھالدا ایں گل لگیاں دی لج پالدا ایں
سر آئی آفت ٹالدا ایں تیں جیڈ کوئی غمخوار نہیں

توں بریاں نوں گل لانودا ایں پھر چوہڑیاں قطب بنانودا ایں
توں کسے دا مان نہ ڈھانودا ایں تیں جیڈ کوئی دلدار نہیں

فیضی بنھ کے ہتھ کرلاندا اے شوہ برکت پیر مناندا اے
ایہہ ہویا غم ہتھیں ماندا اے تیں باجھ ایدا کوئی یار نہیں

دِل دے وِچ لہر عشق والی لگدی رہے
چہرہ یار والا دیکھ خود دی بھجدی رہے

دِل تے نقش نگیں ہو وے سوہنے یار دا
اکھ یار دا جمال دیکھ رجدی رہے

دید یار والی کر لا پیارے رج رج کے
تاں پھر لوڑ ناہیں تینوں پیار رج دی رہے

چند جان لگی جگ تو لے جاوے یار نوں
کتے ہور نہیں ہی پل سے ناہیں بھجدی رہے

فیض منگدا ہے کرم دی نگاہ ساقیا
پی کے شربت وصال جند رجدی رہے

برکت علی شاہ پیاریا آکے دید کرایا کر
عاشق روندے زاروزار آکے ترس کمایا کر

عاشق آہیں ماردے ہستی اپنی کھاردے
تو آکے نال پیار دے چھیتی گلے لگایا کر

عاشق ہین کُرلاندے تیں بن کجھ نہ چاہوندے
نہیں سخن غیر دے بھاوندے توں مٹھڑے بول سنایا کر

عاشق عشق کماوندے ہر دم سبق پکاوندے
یاد اپنا آپ لیاوندے توں آکے وچ سمایا کر

جد عاشق عشقوں تُل گئے پھر اپنے آپ تھیں بھُل گئے
جد عشق خلاصے کھُل گئے من رُولے گل نہ پایا کر

فیض عاشق تیرا ہو گیا جند جاں تجھ وچ کھوہ گیا
جیہڑا بیج ازل توں بو گیا اوہنوں آکے پھیلایا کر

جینی گھوڑی والیا سائیاں سن لے عرض غریباں دی
نہ سٹ حال پریشان کر کے نئں دے ہار نصیباں دی

عشق دی مرض نے ہے زور پایا تن من سارا بھوک جلایا
جس گھر پھیرا آپ نے پایا ہو گئی عید مریضاں دی

کی بھروسہ انہاں ساہاں ہیں وچہ کھڑی اڈیکاں راہاں
تیری دید دا شربت چاہاں نہ ہے لوڑ طبیباں ہو گئی

میرے عیب نے چت وچہ لانا اللہ نال گلے دا لانا
اس نوں ڈر کے نہ پرے ہٹانا تی گندی فرد ھو گئی

کرو اعرضاں فیض بجار احضرت تیرا اک سہارا
کر کے ڈوجگ کنوا

پیتا ساقی کولوں جام تے مغفور ہو گیا
جنہوں قسم پیچے رب دی ہی نور ہو گیا

ایویں پھر دا سی جگ اُتے کھیہ چھان دا
پیالہ ساقی نے پلایا تے منصور ہو گیا

[illegible]ن دا سی میں میر کول رہوں گا
نظر اصل تے جاں پائی لڈّو بور ہو گیا

عاشق عشق کمانو دے ڈُھی چمکار دیکھ کے
سینہ عاشقاں دا اَج مثل طور ہو گیا

جد عاشق عشقوں ٹل گئے چہرے کھول بھیت دسیا
مِس فیض کولوں فیض آپے دور ہو گیا

فیض عاشق تیرا ہو گیا جند جاں کھوکے

ساقی تیریاں نظاریاں نے جند موہ لئی
اک جان سی عزیز تیں تاں اوہ بھی کھوہ لئی

سوہنا تیر کھاجیہا نیناں والا تیر مار کے
بے کل دل میرا کیتا جان بھی پرو لئی

مار مژگاں دی کٹار سینہ پاڑ سٹیا
ہن وس میرے ناہیں ہونی آپے ہو گئی

تیری مہر دا بیان کرے فیض ہون کی
بدلی رحمتاں دی آئی گندی فرد دھو گئی

جب ہم نہ تھے تب تھا خدا جب ہم نہ ہوں گے تب خدا
یہ سوچ لو تم زاہدو اب کر دیا کس نے جدا
قرآں میں آیا نَحْنُ اَقْرَبُ اِلَیْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِیْد
پھر ڈھونڈ لو مرشد رسول اللہ پہ ہو کر فدا
قلب مومن عرش اللہ خود کہا رحمان نے
تو دوڑ کر صحرا میں جاتا کس لئے ہوتا جدا
فیض پیر نظر کی برکت علی شاہ پیر نے
دیکھنے میں اس کے آتا ہے نہیں کچھ بجز خدا

طالب نوں طلب ستاؤندی آجا مطلوب پیارے
زخمی کر سٹ گئے مینوں زلفوں جد پئے لشکارے

سورج بھی مدہم ہویا تاب نہ جھلّی تیری
قمر دے ٹکڑے ہو کے وچوں ہی بن گئے تارے

زمیں آسماں کنبن ایس عشق دے پاروں
ذکر یار دے سر تے چلدے ڈٹھے جد آن آرے

شمس دا پوش لہایا طلبوں نہ باز آیا
سرمد دا سیس کٹایا دھماں ایہہ پیاں سارے

سولی منصور ڈتا فیض تو باز آجا
باز ہن کی ہے آونا کھڑکے جد عشق نقارے

دِل میں بٹھا کر دلبر کو ہم دِل کی زیارت کرتے ہیں

دِل کو اَب دِل ہی کہوں یا عرش عُلیٰ یہاں سائنس مہارت کرتے ہیں

جب عرش پہ ہُوں تب ہونگا خُدا　لِلّٰہ اَب نہ کرنا ہو گا جُدا

تیرے عشق میں ہم تو مَر مِٹ کر تجھ سے تجارت کرتے ہیں

میں ہُوں تجھ پہ فدا تو مجھ میں سما　دونوں رہتے ہیں ہو یک جا

اب کون ہے بندہ کون خُدا　سنتوں سے بجھارت کرتے ہیں

جب فیض نہیں پھر فیض ہی ہے　اِحسان ہے مرشد کامِل کا

جو نفس کی خاطر فقر بنے　آخرت میں خسارت کرتے ہیں

ہستی کا میری ساماں برباد ہو گیا — اللہ کی کرم بخشی ہیں شاد ہو گیا

ہستی برباد سے اک بھلا ہوا یہ میرا — خانہ خدا کا دل میں آباد ہو گیا

بھولا تھا مجھ کو وعدہ قالو بلی مگر — ہستی مٹانے سے وہ اب یاد ہو گیا

ہستی مٹانی ہو تو منصور سے جا پوچھو — ہستی مٹا شوہ برکت شہیانہ ہو گیا

کاگی رہے حیرانی حاصل نہ کچھ بھی آیا — کامل سے کر کے شرکت برباد ہو گیا

توڑے جو بند ہستی گذر رادہ بندگی سے — کر شیخ کی غلامی آزاد ہو گیا

ہستی ہے فیض مٹتی جبکہ ہو پیر کامل — فرعون ہستی رکھ کر ناشاد ہو گیا

عین۔ش۔قاف والا جدوں سَلّ ہو گیا
بوہا یار والا آکے آپے مَلّ ہو گیا

ع۔ش۔ق تے دِکھالی دِتّی آن کے
نال یار دے آکے آپے رَل ہو گیا

ع۔ش۔ق والا قدر سوئی جان دا
جیہڑا عشق والی چکّی وِچ دَلّ ہو گیا

ع۔ش۔ق مار دا چمکار دِلے وِچ
جدوں اپنے جی آپ کو ٹَلّ ہو گیا

ع۔ش۔ق باہجوں جے کوئی نیتوں ٹولدا
کہہ دے فیضؔ تاں جی فوت ہیگا کل ہو گیا

زُلفاں دا ناگ کالا ڈنگ چلائی جاندا
ہو گے سنہری رنگ وچہ مست بنائی جاندا

کوڑا اوہ ڈنگ کردا ہیں ہس کے عاشق جردا
مرنے توں نا ہیں ڈردا ڈنگ جو کھائی جاندا

ناگ سنہری سوہنا عاشق دا جیوڑا موہنا
قیامت نوں پے جاؤ روزنا جو جند بچائی جاندا

فیض ڈنگ تے ڈنگ کھاویں لگے تے جشن مناویں
ناگ نوں لے گل لاویں صاحب فرمائی جاندا

تاہنگ ہر دم ملیئوں رہندی سیّد ابرار دی
ہر دماں دے نال گولی ہاں میں اُس سرکار دی
میں کو ہاںجی کو ہجی کملی کم دی نہ کار دی
فخرؔ اتنا دِل دے اندر گُنتی ہاں دربار دی
جنتّاں دا شوق ناہیں خوف نہ کجھ نار دی
بھانڈریاں دی لوڑ ناہیں طلب ہے گھمیار دی
فیضؔ ہر دم یاد رکھے شکل سوہنے یار دی
برکت علی شاہ پیر دی ہے نظر جگ لوں نار دی

بندہ عشق دے تنور وچہ جلدا رہے
بوٹا پریم والا دِل دے وچہ مَلّ دا رہے
مستی نام والی نِت پڑھے دُونی آن کے
خاک قدماں دے وچہ بندہ رُلّ دا رہے
جان تن من دھن سب وار دے یار توں
ہستی اپنی دے کولوں نالے بھُلدا رہے
فیض عشق دے بازار چوں کجھ تاں خرید کر لا
جتھے سودڑا ہیراں دا نِت تُلّ دا رہے

اُوہ ہوش کدوں مُڑ پاوے ماہی ناں جہدی اَکھ جُٹ جاوے

جند جاں ایمان گواوے ماہی " " " "

اکھ جائے جہدی جُٹ جی اوہ کھول دیکھے مُٹھ جی

وِچ چمک سنہری پاوے ماہی ناں جیہدی اَکھ جُٹ جائے

کدھرے اَکھ لوے جوڑ جی تے کنیوں دیوے توڑ جی

اوہ رمز سجن دی پاوے ماہی نال جیہدی اکھ جُٹ جائے

اَکھ دلبر دی فیض جاں دیکھی گُلی ساڑھکے اپنی سیکلی

پھر گیت خوشی وِچ گاوے ماہی ناں جیہدی اَکھ جُٹ جائے

خواہش دیدار ہے آپے دلدار ہو جا
بیت رسولی منگے جنوں بیزار ہو جا
مرنے توں پہلے مر جا پہنچ رسولی در جا
حضرت سنگ لاکے یاری ندیاں توں پار ہو جا
بیعت یزیدی بھی ہے بدکار پلیدی بھی ہے
بچنا جے اُسدے کولوں خادم سرکار ہو جا
گلاں تے دل نہ ڈولیں مالی ہی مالی بولیں
شوقوں جے پچھے کوئی اکھیں مے خوار ہو جا

نیناں دا تیر خونی بسمل بنائی جاندا
عاشق نوں گھائل کر کے زخم بدھائی جاندا

مرنے توں پہلاں ماردیندا ایہہ عجب نظارے
قول الستی سارے پورے کرائی جاندا

مارے نشانے کس کے عاشق دا جیوڑا کھس کے
نحن اقرب پھر دس کے مست بنائی جاندا

جیہڑے جگر وچ پیندا موہنوں اوہ اف نہیں کہندا
شاہ رگ تھیں نیڑے رہندا فیض بتائی جاندا

آجا شوہ برکت شاہ شہباز کے پیارے

ہم تیرے سہارے آئے بیٹھے دوارے

دیہہ جام محبت کا ہیں مانگت سارے ہیں مانگت سارے

ہے عشق انوکھا دیندا عجب نظارے

ہم تیرے " " "

تُو حامی ہے مُریدوں کا غریبوں کا ہم عاصی ہیں بیچارے

اب تیرے " " " "

اب فیض کا دعوےٰ ہے غلامی کا ہے غلامی کا

جب دیکھے تیرے نینوں کے ناز اشارے

ہم تیرے سہارے " " "

ماہی پیا مِل خوش ہویا دِل — اَب غم کو بھگانا کیا خوش قسمت زمانہ
برکت شوہ مکّے چوں آیا — سامان بخشش دا لایا
اَب عاصیاں کو بُلانا — کیا خوش قسمت زمانہ
عاصیو! تم دَوڑے دوڑے آؤ — آ سَر کو جھُکاؤ
اَب دیر نہ لانا — کیا خوش قسمت زمانہ
آیا اَج خود آپ اللہ — آیت حدیثوں کر لو تسلّیٰ
آیا لا کے بشری بہانہ — کیا " " "
عاصیوں اب حسرت کو چھوڑو — بند ہستی کا جلدی سے توڑو
اَب دُور نہ جانا — کیا " " "
ہوئی فیض کی اب تسلّی — ڈِٹھا ماہی اَج ہو کے کلاّ
ہے لازم اَب شکر بجانا — کیا " " "

برکت علی شاہ پیر جی نظر کرم دی پا دینا

دریا وحدت وچہ ڈوب کے اپنے نال رلا لینا

ہستی میری نوں مار کے — دل ہتے عکس اتار کے

شمس اسم چمکار کے — میرا نام گوا دینا

تو ہیں شاہ شاہاں دا شاہ — ہیں دل نظر کرم دی پا

ہیں در ڈگیا تیرے آ — میری آس پہنچا دینا

تو ہیں پیر پیراں دا پیر — ہیں در تیرے کھڑا فقیر

وصل منگاں ہو بہت ظہیر — آکے دید کرا دینا

فیض نوں ہر دم تیری چاہ — مہر کرم سے درس دکھا

اسدی گلی کر تباہ — اپنا مندر پا دینا

تاج لولاکی والا پیارا اُمّت دا والی دیکھو
بھر بھر پیالے دِیندا کوثر دا والی دیکھو

دے کے شراب طہُورا قولاں نوں کر پُورا
اس نوں کی جانے مُورا سُرت سنبھالی دیکھو

دو جگ دے راج والا عاجزاں دی لاج والا
دائم معراج والا صاحب کمالی دیکھو

برکت شوہ پیر ہے میرا فیض ہے جِدا پھیرا
ظاہر تے باطن اِسدی چمک نرالی دیکھو

Dilawar qadry

آمد عشق ہوراں دی ہوئی بجھ گیا نفس کمینہ ای
جلوے یار دے چمکن لگ پئے طور ہویا اَج سینہ ای
جلوہ یار دا چمکاں مارے شرمندہ ہوون فلک تے تارے
رحمت والے پئین پھوہارے ایہو خاص مدینہ ای
دَساں عشق دی کی پھترائی میری ساری عقل گوائی
جَد سَت گور رمز سمجھائی دِل دے وِچ خزینہ ای
جتھے عشق ہوریں آ گجدے پَیر دے پار سٹن سیَن لجدے
باہجوں دِید کسے نہ رجدے پَل وِچ ہوون نابینا ای
ڈاہڈا عشق دا جوش جاں آیا مصرعہ فیض نے آکھ سنایا
برکت شوہ نے رب دکھلایا کر کے صاف جو سینہ ای

جیہنوں یار دیاں نیناں دا زنبوُر پے گیا
ہتھیں دَبا کے کلیجہ اوہ مجبُور بہہ گیا

شہرہ ہو گیا ایہہ عام ڈنڈے پے گئی جگ تے
بلّی دِید نادی شمع موُسٹے طوُر رہ گیا

ملی ذات نال ذات آپے ہس ہس کے
جد دل بولیا منصور ایہہ فتوّر پے گیا

فیضؔ موُنہوں نہ تو بولیں یار آپے جان دا
جنہیں ذرا اُف کیتی اوہ منوُر رہ گیا

کوئی یار سنیہڑا گھل وے دِن بہتے گذرے

سانوں ماردا تیرا سَلّ وے دِن بہتے گذرے

دردوں گل وچہ پلڑا پا داں | جے آویں تاں صدقے جاواں
میری سنجڑی سیج آ مل وے | دِن بہتے گذرے
پہلاں مینوں کول بلا کے | نال گلے دے بھڑ بھڑ لا کے
ہن یار پرے نہ ٹل وے | دِن ،، ،،
لوک الاہمے تیرے دیندے | آپ نیڑے خود جا بہندے
میں تاں آونا ہے بھاویں گھل وے | دِن ،، ،،
عاشقاں نوں نہیں مڑنا آیا | شرم نوں لقمہ کر کے کھایا
میں تاں نال چلاں تیرے ہل وے | دِن ،، ،،
آپ آجا یا کول بلا لا | میری نگہہ دا لیا راہبر
ساتوں ہجر چکی نہ دَلّ وے | دِن ،، ،،

فیض اڈیکاں تیریاں کردا بن دماں دے تیرا بردا
بن آپ نہ جیواں پل وے دن بہتے گذرے

سانوں اِکو الف ہی چاہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا
بہتے کاہنوں بھار اُٹھائیے — پَل پَل درس سجن دا پائیے
ایہہ کم نہ ذرا کوتاہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا
مسجد مندر کم کی ساڈا — عشق سناوے دِل نوں ڈاہڈا
کم ہر دم خودی نباہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا
فیض عِلماں توں چِت چایا اے — شوہ برکت پیر جہان پایا ہے
ہن برقعہ خودی دا لاہی دا — دِل لگیا شوق آ ماہی دا

اِسم بامُسمّےٰ ہو کے پیار یا گھونگھٹ مُکھوں اُٹھا دے ذرا

عاشق کھڑے دیدار نُوں نیناں دی تیغ چلا دے ذرا

تیرا قائم حُسن خزانہ رہے
شمع دیکھ جلت پروانہ رہے

بِن دید تڑپ مستانہ رہے
تو آ کے دید کرا دے ذرا

کچھ منگدا ہاں خزانے چوں
لگے دیر نہ خیر کے پانے کو

لِلّٰہ چھوڑو اَب بہانے کو
اَج شربت دید پلا دے ذرا

ایہہ فیض تیرا بھکھیاری ہے
ایہہ مانگت تیری یاری ہے

تیری صورت سوہنیا پیاری پیاری ہے
لِلّٰہ جلدی جھلک دکھا دے ذرا

ہُندی عشق دی نماز دِلوں تار ہِل کے
حج اکبری ہیں کہندے یار تائیں مِل کے
ہُندی ادا نہیں نماز یارو ہِل جُل کے
اصلی ایہو ہے نماز قدماں نال پِل کے
ایس عشق دی نماز وِچ بول چال نہیں
لباں دونویں ہون بند اکھیں وَل دِل کے
ایس عشق دی نماز دی تکبیر ہو رہ آ
نیّت بنھّ دے ہی سار جانا یار بِھل کے
فیضؔ عاشقاں دی نیّت تاہیوں نیّت ہوندی
ہُندوں عابد معبود دونویں وَیہن مِل کے

ہو گئی عید اساڈی بھائیو جیہن جدوں چمکار پیا
وقت خزاں دا سِر توں ٹلیا پُھل کِھڑ دِچہ گلزار پیا
سوہنے یار نے پھیرا پایا ماہ رمضان تاں گذر سدھایا
سیّاں رَل مِل عشق منایا بدلوں جِن لشکار پیا
سجدہ یار نوں عاشق کردے دریا وحدت موجیں تردے
نہادن اوہ وچہ ڈوبگے سِر دے قدم جدوں سرکار پیا
سجدہ یار نوں فیضؔ نے کیتا بھر بھر جام صراحیوں پیتا
حج اکبر چوں حصہ لِیتا جھات جدوں دِلدار پیا

عشق والیاں دے دیکھیں کتنے چاویں نہ مچلے

بھلا جے توں چلا جاویں بہہ جائیں قدماں دے تھلّے

رہبر جے تُو اُچّا چایا — غرور دل وچہ لیایا
کدے ماہی نہ دھیایا — بہیں سر وچہ کھلّے
رکھ دل وچہ تُوں دلیری — ہو جا قدماں تے ڈھیری
پاؤ سجن پھر پھیری — کہہ دیئیں بلّے بلّے بلّے
فیض آکھدا بیچارا — سیّدا تیرا سہارا
کوئی لبھا نہ کنارا — تاہیئوں تیرے در ملّے

جہنے ساقی دی ہے چشم دا اشارہ پا لیا
کچے کوٹھیاں نوں ڈھا کے چبارہ پا لیا

اوہنوں مندراں مسیتاں والی لوڑ نہ رہی
گُنبت گُنبزاں والا جس نے نظارہ پا لیا

اوہنوں خطاں تے لفافیاں دی انتظار کیوں
جہنے گھر وچہ یار ہے پیارا پا لیا

فیض نال تُوں مراقبے دے کہنوں ٹولدا
جدوں گھر وچہ شہنشاہ دُلارا پا لیا

بھڑکی عشق والی اگ سینہ ساڑ سُٹیا
بوٹا دُوج والا گوراں نے اکھاڑ سُٹیا
اوہنوں ملیگا جمال سوہنے سچے ربّ دا
جیہنے ہستی دا پراہن آپے ساڑ سُٹیا
وانگوں مکھن دے رکھدا کدورتاں سی ہیں
بال عشق والی اگ گوراں تاڑ سُٹیا
جیہڑے گوراں نے دکھایا نہیں ریس جیا
اوہنے چیلیاں نوں رڑے رکھ راڑ سُٹیا
بندے اللہ دے پردہ فیض اک خاص سی
برکت علی شاہ نے کرم نال پاڑ سُٹیا

اے یار نکے سنیارا آرسیا میری گھڑیں گھڑیں

چاندی دا اک خول بنا کے اس وچہ شیشہ آتشی لا کے

مگرے لاویں پارہ آرسیا میری ، ،

سوہنی سوہنی آرسی گھڑ دے رنگ سنہری اس وچہ بھر دے

وچہ سورج دا لشکارہ آرسیا ، ، ،

آرسی دے وچہ وسّے دلبر ویکھ پیا نوں جاواں مر مر

دِسّے غیر نہ تنج نکارا آرسیا ، ، ،

سائی دے وچہ سیریں رکھدی قیمت تاں میں دے نہ سکدی

دلساں جان جہان ایہہ سارا آرسیا ، ،

آرسی دیوچہ نظر لگاواں برکت شوہ توں گھول گھماواں

جن چاہ بیا فیض بیچارا آرسیا ، ،

ساقی میری جبینِ شوق غیر کے آگے جُھکے نہیں

تصویرِ جاناں دیکھ کر سجدہ کر سے اُٹھے نہیں

بُت کدہ میں ہیں بُت پرست مسجد میں تم ہو سنگ پرست

شرم نہیں تجھے زاہدا بُت تیرا کبھی چھُپے نہیں

دِل کا آئینہ صاف کر جلوۂ یار دیکھ لے

عِشق میں قبض تیز چل پاؤں تیرا رُکے نہیں

ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے — تیرے پل وچہ بھرم گوائے

اوہ پیر پیراں سلطانی ہے — اوہدی دو جگ تے مہربانی ہے

اوہنے مُردیوں زندہ بنائے — ہو برکت علیشاہ پیر دے سائے

اوہ پیر پیارا میرا ہے — اوہدا دیکھن والا پھیرہ ہے

اوہنوں سورج دیکھ شرمائے — ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے

اوہدا فیض جہان تے جاری ہے — کوئی لیندا خاص بیوپاری ہے

اوہ دیوں وچہ نہ شک لیائے — ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے

اوہ ایسا حرف بتائے گا — خوف دوزخ سبھی مٹائے گا

جو قدمیں سیس جھکائے — ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے

فیض عاشق پیر دے نام دا ای — نہیں جھگڑا کسے بھی کام دا ای

بیٹھا دل تے نقش ٹکائے — ہو برکت علی شاہ پیر دے سائے

سکھ کول گورو جا سون   موت تیری ٹھیک ہو جائے
پھڑ کول گورو جا بھون   موت ،، ،، ،،
ہو جا اکھاں توں تو انھاں   کناں توں تو بولا
سٹ پاڑ پرانا چولا   موت ،، ،، ،،
مرشد نوں تو دے کے سائی   گھڑتے دی لیؤ خبر نہ بھائی
ہن عشقوں پالا سیتا گاؤن   موت ،، ،، ،،
فیض مڑ پسلی سب توڑ   اکھ نال صاحب دے جوڑ
چھڈ جانا آؤنا ندون   موت ،، ،، ،،

۹۴

بیں سڑ گیا سڑ گیا سڑ گیا ای — ہے کون پیا بن ٹھارے
بہں سڑنے نوُں ای آیا ہاں — بہں سڑیا عشق دے نارے
نہیہ وقت بہاراں کرنے دا — ہے ویلا اگ وچہ سڑنے دا
مرنے توں پہلاں مرنے دا — پھر یار نظر نال تارے
چھڈ اصلا اپنا گندہ توُ — کر عشق والا دھندا توُ
کر حاضر جیہڑا بندہ توُ — پھر پین پئے چمکارے
اوہ نحنُ اَقرب دسدا ہے — لبھ فیض ناں اُس نوں ہسدا اے
نہ بھیت کسے نوُں دسدا ہے — جد چڑھ گئی پینگ ہلارے

چاندن تیری چاندنی ہو تا رہا تیری لو
سورج دیکھے گیان کا مدھم جاوے ہو
چاند کیا ہے مثل دیتا اصل کی تصویر کی
دو جہاں میں چھا گئی رحمت پیرانِ پیر کی
لاکھوں عاصی بخش ہوتے ہیں طفیلِ غوثِ پاک
دِل سے غلامی کرتے ہیں جو شاہِ برکت پیر کی
عاصیوں کی دیکھ کثرت پاکستان میں آگیا
ڈھونڈھ لو جسکو خواہش ہے پیرانِ پیر کی
اللہ اکبر کہہ کے ڈھونڈا فیض نے اندر کے بیچ
تصویر دل پہ جم گئی ہے غوث الاعظم پیر کی

جد بکرے نے مَیں سی آکھی ہیٹھ چھُری دے آیا
پُرزے پُرزے ہوئے اُسدے ہڈّو ہٹ وکایا
کُجھ لے گئے کاں کُتے اُسنوں کُجھ کُم روڑی دے آیا
حالت اُسدی فیض جاں دیکھی مِصرعہ ایہہ سُنایا

کرم دے کرم دیاں باراں گوروجی میں دا لکھ نہ رہے

تن من دھن سب واراں گوروجی میں دا لکھ نہ رہے

مینوں ہر دم میں ستاوے   لِلّٰہ اِسنوں مار گوا دے

میں تاں کرم دا عجز ہزاراں   گوروجی ،، ،، ،،

میں دے پُرزے پرزے کر دے   ڈوب ایہنوں وِچ اپنے کرم دے

میرا ورد تے کوک پُکاراں   گوروجی ،، ،، ،،

میں تاں مینوں اوکھیاں کردی   دوزخ دے وَل لَے وڑدی

میں ہر دم ایہو وچاراں   گوروجی ،، ،، ،،

میں نہ کسے بھی آوے لیکھے   چشم میری تاں تینوں دیکھے

میں دِل وِچ ایہو دھاراں   گوروجی ،، ،، ،،

میں دی مینوں لوڑ نہ کائی   لِلّٰہ بیڑا کم دِل جوئی

مینوں تیرے نال بہاراں   گوروجی ،، ،، ،،

ہیں گل کے جد مٹی رل جائے   عشق شگوفہ تیرا اِنجل جائے

فیض بلبل تو گلزاراں   گور وچی میرا اکلّھ نہ رہسے

ہم ہیں جیتے تیری نظرِ رحمت کے سہارے
سبھی ہو گئے یارِ مِنّت کنارے
نہ سُنتا کوئی میرے غم کی کہانی
خوشی کے گئے پھول اب تو کھلا دے
نہ دِل میں مسرّت نہ آنکھوں میں ٹھنڈک
سوا تیرے گئے چھوڑ سارے پیارے
جو دیکھے طرف میری نظرِ قہر سے
تیری داد ہو گر تو پل میں وہ مارے
میری زندگی موت تیرے حوالے
چاہے بخش جنّت چاہے پھینک نارے
نہیں فیضؔ دُنیا و عقبےٰ سے مطلب
ہوں بِن موج لیتا میں دریا ہلارے

اِس سرائے فانی سے اے پیاریا پرواز کر
داتا تو دان دے رہا ہے جھولی کو تُو دراز کر
اُلفت میں اپنے مولا کی جھجکی نہ کھا، قدم بڑھا
اُس کی کرم نوازیاں دیکھ کے تُو بھی ناز کر
اُس کے عشق کی جلق سی دیکھ کے تُومت جی پھرا
آگے تو ہو پیاریا عِشق کا خُوب آغاز کر
محمُود تیرا مہربان جان کو تُو بھی کر فِدا
اُس کی غُلامی کیلئے دِل کو مانند ایاؔز کر
کِسی کو مت سُنا تو فیض اپنی یہ داستانِ غم
جسکو سُنانا چاہتا ہے پہلے اُسے ہمراز کر

الفت کے تیروں نے کیا دل کا نشانہ ؎ اے جاناں مجھے بھول نہ جانا
میں کس سے کہوں یہ غم کی کہانی ہائے غم کی کہانی
للہ ہے بس اب دور نہ جانا مجھے بھول نہ جانا
قربان ہے دل تیرے نینوں کے صدقے ہائے نینوں کے صدقے
اب ترس کھا مجھے نین دکھانا مجھے بھول نہ جانا
اب خبر لیئو موری شہباز کے جانی شہباز کے جانی
اب فیض کی حالت پر ترس کھانا مجھے بھول نہ جانا

قدموں پہ سجدہ یار کے میری تو یہ نماز ہے
آنکھوں سے آنکھیں مل گئیں اس میں فقط یہ راز ہے

دل کا آئینہ صاف کر پھر چہرہ دیکھا یار کا
دید مرشد دید حق کہتا یہ دل کا ساز ہے

ہم برائی میں ماہر اور کئے ہیں سب گناہ
ہمکو ہے اب فکر کیا جب تو غریب نواز ہے

کمتر ہے آرزو یہ فیض آستان پاک پر
ایسا ہی انجام عشق ہو جیسا اب آغاز ہے

جذبہ مُحبّت والا اوکھا ہے یار سیّانے

شمع دا قدر پتنگے دے باہجوں نہ کوئی جانے

شمع ہر دم جان جلاؤندی اے تاں پروانے نوں کھچ پاؤندی اے
جیہڑی قدر شمع دا پاؤندی اے اوہ ہر دم خوشیاں مانے
شمع بُت خانے کدی جلدی آ کدی میخانے آکھڑدی آ
کدی وچہ مندراں آوڑدی آ ایہتوں جانن کی ایانے
فیض شمع تے جان جلاؤندا اے شوہ برکت پیر مناؤندا اے
ایہہ گیت خوشی وچہ گاؤندا اے ہن مِل پیئے یار پرانے

ہر دم عشق دی توئیوں نویں بہار ہر دم عشق دی توئیوں نویں بہار

عشق جوانی دم دم چڑھدا
لڑکا ہل دا جیہڑا چھڑدا

اوہ ہووے سمندروں پار
عشق دی توئیوں نویں بہار

عشق مرن تو پہلاں مارے
پھیر یشن دے ویہنیں تارے

بھلے نرگ سرگ دی سار
عشق دی ،، ،، ،،

عشق خلاصہ جس دم کھولے
بندہ اُڈدا وانگ ممولے

نظر نہ آوے باہجوں یار
عشق دی ،، ،، ،،

عشق بشارت جس دم کھولے
بندہ اپنے بند توں بھلے

رہندا یاد نہ باہجھوں پیار
عشق دی ،، ،، ،،

رمز عشق شوہ برکت دسدا
لوں لوں دیو وچ تاں پھر رچدا

اوہنوں لبھ لو وچ سنسار
عشق دی ،، ،، ،،

ڈولیا فیض نے اپنے اندر
ڈھا کے اپنا سارا مندر

کردا خوشیاں وچ پکار
عشق دی ،، ،،

سمیعاً بصیراً میرے خدا — قدموں سے اپنے نہ کر جُدا
بیشک ہے بندہ تیرا پُر خطا — تجھ بن کرے کون نظرِ عطا
ہے تجھ پہ بھروسہ تجھی پہ ہے ناز — سوا تیرے نہ کوئی دیوے آواز
ہو مہجور مجبور تیرا گدا — ہے دربار تیرے پہ کرتا صدا
عصیاں میں گرچہ گرفتار ہوں — تیری خاکِ پا کا پرستار ہوں
ہوں تیرے غلاموں میں ادنیٰ غلام — ہے تقویٰ تو سنتا ہے میری کلام
لئے اوٹ بیٹھا ہوں تیری فقط — دشمن ہیں چاہتے کریں اب ضبط
لیا مان تجھ کو ہی معبود ہے — تو ہر وقت مجھ پر جو موجود ہے
اسی تقویٰ پہ کٹتے ہیں روز و شب — دکھاتا تو نینن میں چاہتا ہوں جب
میرے دل کی چاہت بڑھا اس قدر — نظر تو ہی آوے میں دیکھوں جدھر
بناں آپ کے کچھ نہ باقی رہے — اِدھر اور اُدھر تو ہی ساقی رہے
کرے آرزو فیض ادنےٰ غلام — ہو منظور آخر دم تک سلام

تمت بالخیر

میرے کانوں میں چپکے سے اَنا الحق کون کہتا ہے
میں خود ہوں یا خداوندا تو آواز دیتا ہے

سراپا ہستی میں تجھ بن نظر کوئی نہیں آیا
میں تو ہوں۔ یا تو میں ہوں۔ یہی انداز رہتا ہے

میں ڈر حفظِ مراتب سے تیرا بندہ کہلاتا ہوں
وگرنہ جوشِ منصوری دن بدن جوش دیتا ہے

فیض ہوں خورشید یا ذرہ مجھے کچھ بھی نہیں معلوم
تو ہر پاسے میں ہوں پاسے یہ دل آواز دیتا ہے

تمت بالخیر:-

عرسِ پاک

دربار عالیہ قادریہ فاضلیہ بابرکت

۲۱ تا ۲۳ ستمبر

ختم شریف ۲۱ دسمبر

Dilawar qadry